

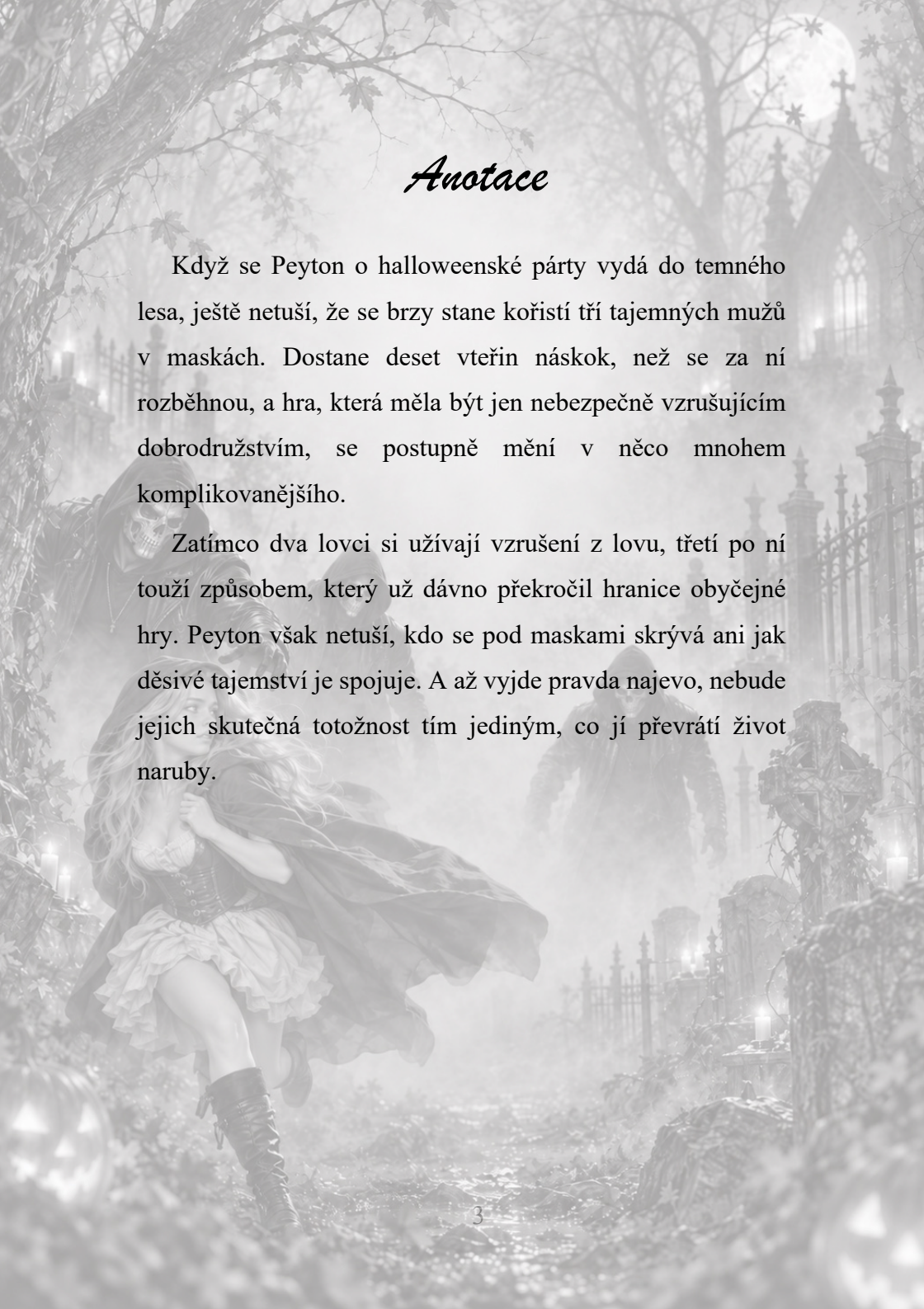
LOVELL

CARA DE SWEET

LOVCI

Cara DeSweet

Anotace

Když se Peyton o halloweenské párty vydá do temného lesa, ještě netuší, že se brzy stane kořistí tří tajemných mužů v maskách. Dostane deset vteřin náskok, než se za ní rozběhnou, a hra, která měla být jen nebezpečně vzrušujícím dobrodružstvím, se postupně mění v něco mnohem komplikovanějšího.

Zatímco dva lovci si užívají vzrušení z lovu, třetí po ní touží způsobem, který už dávno překročil hranice obyčejné hry. Peyton však netuší, kdo se pod maskami skrývá ani jak děsivé tajemství je spojuje. A až vyjde pravda najevo, nebude jejich skutečná totožnost tím jediným, co jí převrátí život naruby.

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 27. knihu
v edici Secret Press

Autor © Cara DeSweet

Obálka a grafika © Dita Horká

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či
jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení
nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-44-1 epub

978-80-88553-45-8 PDF

Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a
jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými
osobami je zcela náhodná.

Kapitola 1

PEYTON

Vejška je jeden velký vtip. Beru zpět. Jeden velký vtip jsou kluci na vysoké.

Landon se chová divně od chvíle, kdy jsem se ho minulý víkend zeptala, jestli bychom nemohli náš sexuální život trochu okořenit a vyzkoušet něco jiného. Podíval se na mě, jako by mi právě vyrostla druhá hlava, a potom se rozesmál s tak neskrývaným odporem, až jsem na okamžik zapochybovala, jestli jsem mu místo nevinného návrhu omylem nepopsala návod k rituální vraždě.

Prý sleduju moc porna. Jenže tím zdaleka neskončil. Poručil mi, ať si teda kleknu a vykourím mu ho, zatímco on si bude představovat vyvinutou černošku. To bylo podle něj maximum, kam je ochotný zajít, což nejenže není ani vzdáleně to, co jsem si představovala, ale zároveň to dokonale vystihuje Landonovu představu partnerského kompromisu: já udělám přesně to, co chce on, a on se během toho bude bavit po svém.

Totální kretén. Já vím.

Pohádali jsme se, protože jsem ho samozřejmě odmítla. Ani se nepokusil pochopit, o čem mluvím. Vyrazil z pokoje tak rychle, jako by mu hořelo za zadkem, a zbytek večera strávil s ostatními hráči, zatímco já seděla na posteli

a přemýšlela, proč má mužská ješitnost tak často podobu poraněného nosorožce.

Proč je pořád normální shazovat ženy za to, co chtějí v posteli? To jsme se jako druh nikam neposunuli?

Myslela jsem si, že právě univerzita bude místem, kde konečně zjistím, kdo jsem. Že budu moct experimentovat, než se život naplní účty, pracovními poradami a rozhodováním, jestli už je příliš pozdě koupit si rostlinu, která mi do pár týdnů chcípne. Landon se zpočátku zdál jako ideální kandidát, s nímž bych mohla svoje představy objevovat. Jako kapitán hokejového týmu je sebevědomý, oblíbený, pozorný pokaždé, když se na nás někdo kouká. Splňoval všechno, co mělo vypadat dobře.

Jenže zpětný pohled bývá pěkná svině.

Ted' ve mně zůstává jen hluboká, nenasytná potřeba, která se odmítá vypařit – hlavně proto, že Landon mě nedokáže uspokojit způsobem, po jakém prahnu. Přesněji řečeno: ani se o to nepokusí. Orální sex je podle všeho pod úroveň kapitána univerzitního týmu. Zatímco jeho spoluhráči ho vnímají jako pohodového sympatáka a holky na tribunách skoro omdlévají pokaždé, když si při rozbruslení sundá helmu, já přesně vím, jak hluboce sobecký doopravdy je. A zdaleka to nekončí u postele. Úcta a ohleduplnost pro něj představují abstraktní koncepty z jiné galaxie – a bod G by nenašel, ani kdybych mu k němu na tělo namalovala zářivě reflexní šipky.

Landon umí skvěle lhát a mně už došla energie potřebná k tomu, abych jeho výmluvy dál poslouchala.

Končím.

Poslala jsem mu snad tucet zpráv a několikrát volala, protože jsem se s ním chtěla sejít a říct mu to do očí. Možná je kretén on, ale já taková být nemusím. Když se s někým rozcházím, zaslouží si přinejmenším rozhovor, i kdyby měl trvat jen tak dlouho, než dopiju kafe a ujistím se, že po mně nehodí hrnek.

Landon se mi ovšem vyhýbá. Možná tuší, co mu chci říct, a doufá, že když mě bude dost dlouho ignorovat, rozmyslím si to. Jenže já už chci mít tenhle vztah konečně za sebou.

Zbabělec.

Celou situaci komplikuje skutečnost, že moji nevlastní bratři hrají ve stejném týmu a Landona oba nesnášejí. Už několik měsíců do mě hučí, ať se s ním rozejdu. Až zjistí, že jsem se konečně rozhodla dát mu kopačky, nepochybně přijde dlouhá přednáška na téma „My jsme ti to říkali, Pey“, kterou si vychutnají se stejným nadšením jako vítězný gól v prodloužení.

Jenže kvůli nim to nedělám. Může mi být ukradené, co si Dexter a Easton myslí o tom, s kým chodím. Přesto mě představa, že možná opravdu vědí, co je pro mě dobré, dráždí způsobem, který si nechci rozebírat ani sama před sebou.

Dexter a Easton Croweovi jsou totiž zatraceně sexy.

Mluvím o tom druhu přitažlivosti, při níž se ženě podlomí kolena a kalhotky padají k podlaze, jako by jim chyběla guma. Víím, že bych se na ně neměla dívat tímhle způsobem. Stačí mi ale ukázat jedinou ženu v celém kampusu, která by si jich nevšimla, a já s tím okamžitě přestanu.

Na to, že jsou to bráchové, nejsou si skoro vůbec podobní. Easton je o rok starší, hlučnější a společenský natolik, že dokáže během pěti minut dostat Instagram nebo číslo každé holky. Na ledě provokuje soupeře, mimo něj trenéra a nejspíš už v porodnici provokoval zdravotní sestry. Má tmavé vlasy, široký úsměv a oříškové oči, v nichž věčně číhá nějaký průšvih.

Dexter je jiný. Méně mluví a o to pozorněji sleduje. V kabině prý dokáže jediným pohledem umlčet i Eastona, což považuju za výkon hodný státního vyznamenání. Na ledě je prudký, agresivní a někdy až děsivě soustředěný. Mimo stadion často stojí stranou s cigaretou mezi prsty a vypadá, jako by ho okolní svět obtěžoval. Tetování mu mizí pod rukávy, černý havran se táhne od levého zápěstí po předloktí a já ten motiv znám tak dobře, že bych dokázala nakreslit každé pířko z paměti. Což je informace, kterou si raději nechám pro sebe.

Oba mají těla bohů, ostré čelisti a sebejistotu. Moc dobře vědí, jak na ně lidé reagují. Jsou zhmotněním všech temných a zvrácených představ, z nichž jsem měla dávno vyrůst, jenže místo toho se mě drží čím dál pevněji.

Je to špatné a moc dobře to vím. Můj biologický otec si už dávno založil novou rodinu a máma se před několika lety provdala za Ronana Crowea. Od té doby uplynulo dost času na to, abych si na Dextera s Eastonem zvykla. Nikdy jsme ale nevyrostali jako skuteční sourozenci. Když se naši rodiče vzali, byla jsem už dost stará na to, abych v nich neviděla bratry, nýbrž dva kluky, kteří se najednou pohybovali po našem domě bez trička, vyprazdňovali lednici a zabírali koupelnu vždycky, kdy jsem ji nejvíc potřebovala.

Možná právě v tom je celý problém. Nebo jen výmluva.

Pokaždé, když si myslím, že mám svoje fantazie pod kontrolou, jeden z nich udělá něco nenápadného a já začnu pochybovat, jestli jsem v tom sama, nebo mě jen záměrně provokují. Utvrzuje mě v tom Eastonův úsměv, když mě přistihne, jak se na něj dívám příliš dlouho. Dexterovy prsty, které se při míjení otřou o moje, přestože má na chodbě dost místa, aby prošel, aniž by se mě dotkl. Jeho dlaň na mých bedrech, když mě pouští první dveřmi, a zlomek vteřiny navíc, než ji stáhne.

Namluvila jsem si, že vidím pouze to, co vidět chci. Že jsem si vytvořila iluzi a teď v každém gestu hledám potvrzení. Přesto se nemůžu zbavit dojmu, že minimálně Dexter přesně ví, co se mnou dělá. A já nechci, aby přestal.

Jejich nejlepší kamarád Zane Holloway je stejně nebezpečný pro moje poslední zbytky soudnosti. Zane bývá chladnější než Easton a sebejistější než kterýkoli chlap,

kterého znám. Nemusí zvyšovat hlas, aby ho ostatní poslouchali. Stačí, že se na ně podívá, lehce nakloní hlavu a tiše počká. Všichni tři spolu hrají hokej od prvního ročníku, trénují spolu, paří spolu a kouří před stadionem, i když jejich kondiční trenér při každé zmínce o cigaretách vypadá, že mu praskne cévka.

Možná bych svoje představy dokázala dál vydávat za neškodnou slabost, kdybych je před třemi lety neviděla s Tessou Wardovou.

Před třemi lety

Bylo mi čerstvě osmnáct a zbývalo mi několik měsíců do konce střední. Tesse bylo dvaadvacet, studovala s Eastonem a během léta si přivydělávala v baru u přístavu. Pamatovala jsem si ji jako vysokou zrzku, která furt nosila krátké šaty a smála se, jako by se dávila. Jednou jsem ji zaslechla, jak mluví o polygamii a básní o skupinovém sexu.

Tehdy jsem si o ní myslela, že je divná a úchylná, jenže po té noci ji chápu.

Rodiče odjeli na charitativní večeři a já se vrátila z kina dřív, protože moje kamarádka dostala migrénu. V domě bylo zhasnuto, ale z pokoje pro hosty v přízemí prosvítal pod dveřmi úzký pruh světla. Uslyšela jsem ženský smích, potom tlumenou ránu do stěny.

Předpokládala jsem, že Easton zase něco rozbil, a tak jsem otevřela bez zaklepání. Jenže okamžitě jsem toho litovala. Instinktivně jsem dveře zase přivřela, ale nedokázala jsem je zavřít úplně. Zůstala mezi nimi a zárubní jen úzká škvíra, skrz kterou jsem měla výhled přímo na postel.

Prudce se mi rozbušilo srdce a celé tělo mi zamrzlo.

Tessa klečela na všech čtyřech uprostřed široké postele úplně nahá. Rudé vlasy měla rozhozené po zádech, tváře zrudovělé a rty oteklé. Dexter stál za ní, jednou rukou ji držel za bok a druhou jí plácal po vyšpuleném zadku. Jeho džíny byly rozepnuté a stažené nízko na stehnech. Viděla jsem každý pohyb jeho svalů, když do ní zezadu nemilosrdně pronikal.

Easton klečel před ní. Tessa měla otevřená ústa a nechala ho, aby do ní přirážel. Odhrnoval jí vlasy z obličeje, aby na ni viděl. Jakmile do ní vklouzl až po koule, zaklonil hlavu a zavřel oči. Na břicho se mu napínaly svaly a z pootevřených rtů mu unikaly drsné povely, které jsem do té chvíle znala jen z videí na internetu.

„Dívej se na mě, když máš mého ptáka v hubě, Tesso.“

Poslechla. Oči měla plné slz a chťiče. Easton přejel palcem po koutku jejích úst, potom se podíval přes její rameno na Dextera. Ten stále zrychloval, zarýval jí nehty do kůže a hryzal se u toho do rtu. Prostorem se ozvalo další plácnutí po už tak zarudlé Tessině kůži. Ona vykřikla a začala se dávit,

protože do ní Easton zajel až příliš hluboko a pak se udělal. Trocha semene jí stekla po bradě a zbytek spolkla.

Zane seděl opřený o čelo postele, stále oblečený v černých riflích a bez trička. Nejdřív jsem nechápala, proč se nepřidal, ale došlo mi, že se rád dívá. Jeho boule v džínách hovořila za vše. Pak Tessa vytáhla Eastona z úst, zhluboka se nadechla a obrátila se k Zaneovi.

„Tak už jsi dost nadrženej?“ zeptala se. „Řekni, co chceš.“

Zane se jen ušklíbl a pohládl se po erekci přes oblečení. Tessa se olízla a utřela si ukazovákem koutek úst.

„Chci tě kouřit, zatímco mě bude Dex šukat.“

Zane se usmál, ale nepohnul se.

„Tak si pro mě pojď.“

Tessa se po kolenou posunula blíž k čelu postele a Dexter se přesunul spolu s ní, aniž by přerušil to, co právě dělali. Easton jim uvolnil místo a natáhl se vedle ní na matraci. Zane si rozeplnul kalhoty. Tessa mu je stáhla přes boky a vzala ho do ruky. Několikrát po něm přejela dlaní, než sklonila hlavu a sevřela ho rty.

Měla jsem zavřít dveře, utéct do pokoje, pustit si hudbu a do konce života předstírat, že jsem nic neviděla. Místo toho jsem zůstala stát s rukou na klíce. Začala jsem si okusovat vnitřek tváře a žmoulat lem trička. Moje blond vlasy, tehdy ještě skoro po pás, mi sklouzly přes rameno, když jsem

naklonila hlavu, abych viděla mezi dveřmi a zárubní. Srdce mi tlouklo tak silně, až jsem čekala, že ho uslyší.

Tessa zasténala. Dexter jí přejel dlaní po zádech, přesunul ji na bok a nakonec ji plácl přes zadek. Zpomalil, aniž ji přestal plnit, a sledoval, jak se jí při každém doteku podlomí paže.

„Nedovolil jsem ti přestat,“ řekl Zane a prudce jí zvedl hlavu za vlasy.

Tessa znovu otevřela ústa, Zane zvedl boky a narval jí ho tam až po koule. Easton jí začal hrubě mačkat prso.

Jeden druhého se nedotýkal. Byli sehraní jako na ledě, jen jejich pozornost patřila jediné dívce. Ztěžka jsem polkla a pocítila na zádech ledový pot. Hrudník se mi prudce vzdouval pod nápirem okamžiku. Přenášela jsem váhu z nohy na nohu a horkost se mi přesouvala z tváří do celého těla.

Easton jí roztáhl stehna víc od sebe a prstem přejel po jejím klitorisu. Tessa sebou trhla. Zane jí vyklouzl z úst a ona vykřikla tak hlasitě, že jsem bezděčně sevřela kliku.

Kov tiše cvakl a Dexter zvedl hlavu, aby se podíval ke dveřím. Naše oči se setkaly škvírou širokou sotva několik centimetrů. Ve mně zamrzlo všechno kromě horka mezi stehny. Čekala jsem, že přestane. Že na mě zařve, ať vypadnu, nebo se alespoň pokusí zakrýt.

Neudělal ani jedno.

Položil dlaň mezi Tessiny lopatky, zaryl jí prsty do kůže na bocích a pokračoval tvrději, aniž ze mě spustil oči. Věděl, že se dívám. Způsob, jakým se mu sevřela čelist, mi prozradil, že ho to nerozptyluje. Právě naopak. Blížil se k vrcholu.

Tessa začala prosit. Easton jí držel stehna rozevřená a prsty ji přiváděl blíž k vyvrcholení, zatímco Dexter do ní zezadu přirážel. Zane ji znovu vzal za vlasy a pronikal jí hluboko do krku. Tři muži, jedna žena a žádný okamžik, kdy by nevěděli, co dělá ten druhý.

„Udělej se pro nás,“ poručil Easton, zatímco jí klouzal prsty po kundičce.

Tessa poslechla. Celé tělo se jí napjalo a výkřik se zlomil v Zaneově klíně. Dexter jí držel, dokud jí nepovolily ruce. Easton se odtáhl až ve chvíli, kdy ho odstrčila třesoucí se dlaní a se smíchem ho obvinila, že ji chce zabít.

Tehdy jsem konečně sebrala odvalu, nohy mě poslechly a já rychle utekla. Vyšla jsem po schodech, jako bych opouštěla místo činu. V koupelně jsem si pustila studenou vodu a chvíli ji nechala stékat mezi prsty. Když jsem zvedla hlavu, v zrcadle se na mě dívala holka s rozšířenými zorničkami, rozpálenými tvářemi a pootevřenými rty. Vypadala jsem, jako bych právě uběhla maraton, přestože jsem celou dobu jen stála mezi dveřmi.

Ten pohled už z hlavy nikdy nedostanu. Ani po třech letech. Pamatuju si každý detail, jako by se to odehrálo včera, a nejhorší na tom je, že jsem si už tehdy na Tessině místě přála

být já. Bylo to až moc troufalé, ale právě ta představa mi onoho večera nedala spát.

Svlékla jsem se a napustila si vanu v naději, že mě horká voda konečně uklidní. Ještě dlouho poté se mi tráslý ruce a nedokázala jsem se zbavit vzrušení, které ve mně ten nečekaný výjev zanechal.

Co to se mnou je? Zajela jsem celou hlavou pod vodu v naději, že ty nestoudné myšlenky konečně zaženu. Jenže sotva jsem se znovu nadechla, všechno se mi vybavilo ještě živěji. Kousla jsem se do rtu a pod hromadou pěny roztáhla stehna. Opřela jsem si hlavu o hranu vany, zavřela oči a zajela si prsty mezi pysky. Cukla jsem sebou a celá se napnula. Unikl mi tichý vzdech, zatímco jsem si dělala dobře. Pravděpodobně bych ani neusnula, kdybych se toho přepjetí nezbavila. Stačilo mi překvapivě tak málo a vyvrcholila jsem s myšlenkami na tu událost dole v pokoji.

Dodnes si pamatuju i následující ráno. Všichni tři byli v kuchyni, jako by se předchozí večer vůbec nic nestalo.

Easton jedl cereálie přímo z krabice a zíral do mobilu, Zane si dělal kafe a Dexter stál u otevřeného okna s cigaretou. Tessa už byla pryč a nikdo se o ní ani nezmínil.

Když jsem vstoupila, Easton mi popřál dobré ráno. Zane mi podal čistý hrnek a nabídl se, že mi udělá latté. Dexter se otočil od okna a zadíval se na mě stejně upřeně jako včerejší noc.

„Vyspala ses dobře, Pey?“ zeptal se Dex. V jeho pohledu byl znát nepatrný úšklebek. Hned se mě zmocnil pocit, že ví... a nějakým záhadným způsobem tuší, co jsem předechozí noc dělala ve vaně, na koho jsem při tom myslela a jak moc se mi to, co jsem viděla, dostalo pod kůži.

V té otázce nebylo nic, čeho by si ostatní museli všimnout. Mně se přesto stáhl žaludek a rozbušilo se mi srdce.

„Skvěle.“ To slovo se mi lehce zadrhlo v krku.

„To rád slyším.“ Koutky úst mu zacukaly v sotva postřehnutelném úsměvu. Pak mi uhnul, abych se dostala k lednici, a prsty mi přejel po bedrech.

Dexter věděl, že jsem je viděla, ale rozhodně mi nikdy nedal najevo, že by mu to vadilo.

Od té noci uplynuly tři roky, ale stačí, abych některého z nich zahlédla v posilovně nebo v létě u bazénu našich rodičů, a všechno se mi znovu vybaví. Obrazy, které se mi okamžitě začnou přehrávat v hlavě, mi vždy zajistí jednosměrnou jízdenku do pekla. Je mi to jedno. Stejně se nikdy nedozvím, že od onoho večera sním o tom, jak mě všichni tři obklopí, použijí a vezmou si přesně to, co chtějí, zatímco mě jeden po druhém připravují o poslední zbytky sebekontroly.

V mých představách se jejich pozornost vždycky soustředí na mě. Už v nich není Tess, ale já.

Tři páry rukou. Troje lákavá ústa. Tři vzrušení muži.

Pane Bože, odpusť mi, že chci šukat se svými nevlastními bratry a jejich nejlepším kamarádem! A jestli už mě kvůli tomu posíláš do pekla, prosím alespoň o pokoj s klimatizací.

Přítomnost

Přednášku z dějin kanadského umění přežiju jen díky tomu, že umí profesor Bell každou větu pronést, jako by nám sděloval státní tajemství. Harlow sedí vedle mě a místo poznámeček kreslí do sešitu náhrobek s Landonovým jménem. Pod něj připiše: Zde leží muž, který nikdy nenašel bod G. Hledání vzdal příliš brzy.

Loktem jí zakryju výtvar.

„Jestli to Bell uvidí, vyhodí nás.“

„Naopak. Je to umělecké dílo!“

„Je to špatně nakreslený penis s křížkem,“ upozorním ji při pohledu na podivně protáhlý náhrobek.

„Umění musí provokovat.“ Pozvedne jedno obočí a křivě se pousměje. Zavrtím jen hlavou a upřu pohled na vyučujícího. Profesor se otočí od projekce a Harlow konečně předstírá, že si zapisuje jeho výklad o Skupině sedmi. Mně však pozornost znovu uteče k telefonu. Landon si přečetl moji poslední zprávu před dvěma hodinami, ale neodpověděl. Štve mě.

Po skončení přednášky se prodíráme chodbou plnou studentů. V přízemí se dveře každých pár vteřin otevrou a

dovnitř vletí studený vzduch. Vancouver na podzim nezná obyčejný déšť. Buď jen visí ve vzduchu a člověk má po deseti minutách vlhké vlasy, aniž si všiml jediné kapky, nebo se obloha rozhodne vyklopit celé moře náraz.

„Večer jdeš se mnou. Stevie slaví narozeniny,“ rozhodne Harlow.

„Stevie, kterou jsem viděla dvakrát?“ Zakoulím očima a zastavím se u automatu na kávu.

„Neprud! Je to fajn holka!“

„Nechci potkat Landonu a dělat, že jsem v pohodě, když se s ním chci rozejít, ale rozhodně to nechci řešit na narozeninové oslavě nějaké Stevie.“

„Proto půjdeme někam, kde nebude.“

„Jako kapitán týmu je všude, kde bude chlast zadarmo a publikum, před kterým se může předvádět.“

Kelímek dopadne do držáku, automat zachrčí a vydá tekutinu, která chutná jako voda s příchutí kávy. Stejně se napiju. Harlow si mě prohlíží a čeká na přiznání.

„Co je?“

„Ty nejsi rozrušená jenom kvůli Landonovi. Hele, vyklop to! Co se stalo?“

Ohlédnu se a všimnu si Dextera, který stojí u prosklených dveří se sportovní taškou přes rameno. Čelist mu zdobí drobná modřina ze zápasu. Vedle něj stojí Easton a povídá si se

dvěma spoluhráči, Dex je však očividně neposlouchá. Dívá se přímo na mě.

„Nenápadná jako požární poplach,“ utrousí Harlow a odfrkne si.

Dexter se od skupiny oddělí. Čím je blíž, tím víc si uvědomuju, že mám na sobě jeho starou mikinu. Půjčil mi ji před dvěma lety a nikdy si ji nevzal zpátky. Jen tak bez keců mi ji přenechal, což není jeho styl.

„Pey.“ Zastaví se přede mnou. „Kdepak máš Landona?“

„Ladona,“ opravím ho. „A nevím, proč tě to vůbec zajímá.“

„Protože se mnou trénuje a poslední týden se chová jako ještě větší debil než obvykle.“

„Sis dokázal všimnout rozdílu?“ vloží se Harlow do našeho rozhovoru.

Dexter jí věnuje krátký pohled.

„Večer bude párty, budeme souložit, pít a tančit. Máš čas?“

Harlow se okamžitě rozzáří. Já už ale Dextera znám natolik dobře, abych tušila, že za jeho nečekanou nabídkou bude nějaká levárna. Než ji stihnu varovat, vypálí: „Jasně.“

„A pohlídala bys mi psa?“

Harlow se ušklíbne a vyplázne na něj jazyk. Zavrtím hlavou, ale trochu mě tím pobaví. Kupodivu ze mě nespouští zrak. Už tři roky mám nepříjemný pocit, že přesně ví, co se mi honí hlavou pokaždé, když se ocitneme blízko sebe. Stačí, aby

se na mě zadíval tím svým pronikavým pohledem, a okamžitě se mi rozbuší srdce, zahoří tváře a zpotí dlaně.

„Blbečku!“ utrousí moje kamarádka.

Easton na nás zavolá, ale Dexter ho ignoruje. Prsty sevře popruh tašky a pohledem sjede k mému kelímku. Vezme mi ho z ruky, napije se a s úšklebkem ho vyhodí. Je to drzé, zbytečné a tak typicky dexterovské, že bych mu nejradši něco odsekla.

Jenže od chvíle, kdy jsem ho přistihla s Tessou, na podobné situace reaguju úplně jinak. Místo abych mu vynadala, stojím před ním jako socha a zírám na jeho dlouhé štíhlé prsty, které mi okamžitě připomenou, co jsem před třemi lety viděla v pokoji pro hosty. Píchne mě v podbřišku a já si musím skousnout spodní ret.

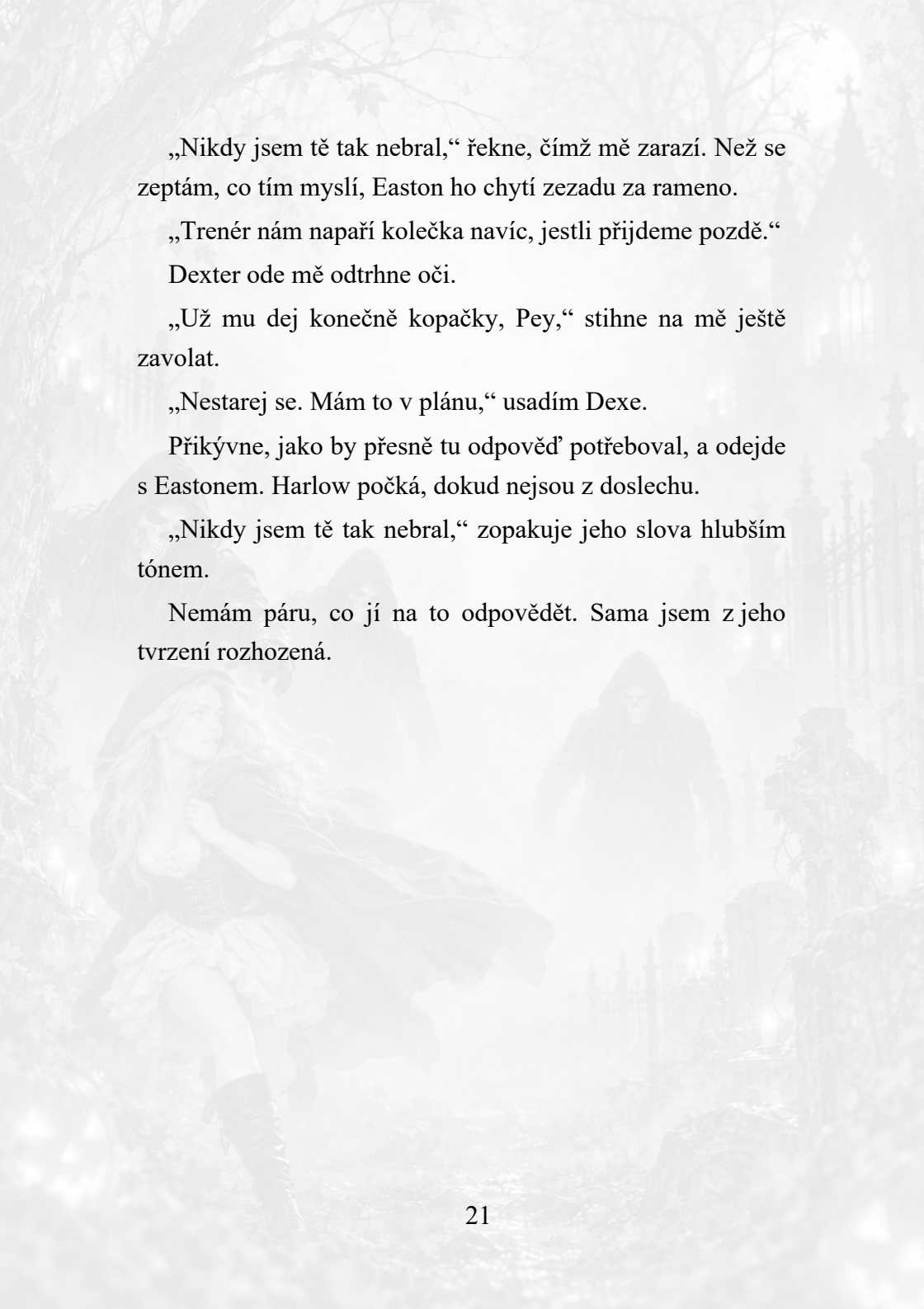
„Jestli ti Landon něco udělal,“ začne zprudka, „vylezu z basy dřív než on z nemocnice!“

„Zvládnou si svůj vztah vyřešit sama.“ Chci působit vyrovnaně, ale vůbec se tak necítím. Třesou se mi nohy a nevím, kam s očima.

„O tom nepochybuju.“ Uchechtne se.

„Tak se přestaň tvářit jako můj velkej starostlivej brácha.“ Začíná mě vytáčet ten jeho znuděný a klidný výraz.

Mezi námi se náhle něco změní. Dexterovy oči ztmavnou a jeho pohled se na okamžik zastaví na mých ústech.

„Nikdy jsem tě tak nebral,“ řekne, čímž mě zarazí. Než se zeptám, co tím myslí, Easton ho chytí zezadu za rameno.

„Trenér nám napaří kolečka navíc, jestli přijdeme pozdě.“

Dexter ode mě odtrhne oči.

„Už mu dej konečně kopačky, Pey,“ stihne na mě ještě zavolat.

„Nestarej se. Mám to v plánu,“ usadím Dexe.

Přikývne, jako by přesně tu odpověď potřeboval, a odejde s Eastonem. Harlow počká, dokud nejsou z doslechu.

„Nikdy jsem tě tak nebral,“ zopakuje jeho slova hlubším tónem.

Nemám páru, co jí na to odpovědět. Sama jsem z jeho tvrzení rozhozená.

Kapitola 2

EASTON

Peyton si nejspíš myslí, že to na ní není poznat, ale člověk by musel být slepý, aby si nevšiml, že už má Landona plné zuby. Poslední dobou se vedle něj skoro neusmívá, na jeho vtípky reaguje maximálně protočením očí a při každé příležitosti si najde důvod, proč se věnovat někomu jinému. Jen Landon pořád vypadá spokojeně, jako by mezi nimi bylo všechno v naprostém pořádku.

Nikdy jsem nepochopil, co na něm vlastně viděla. Peyton ví, co chce, má vkus a nenechá si jen tak něco líbit. Landon je přesný opak. Ten by nechal mokré ručník válet na posteli tři dny a čtvrtý se divil, proč tam pořád je. A podobně přistupuje skoro ke všemu.

Upřímně mě překvapuje spíš to, že jim to vydrželo tak dlouho. Ti dva se k sobě nikdy nehodili.

On je upjatý frajírek, který si spletl kapitánské céčko na dresu s povolením chovat se jako kokot. Peyton naproti tomu vypadá jemně jen do chvíle, než otevře pusu. Stačí jediný pohled těch jejích šedomodrých očí a chlap by před ní dobrovolně padl na kolena, přestože moc dobře ví, že ho jedinou větou dokáže stáhnout z kůže.

Není pochyb, že v posteli dokáže být pěkně zvrácená. Má to v sobě, i když se snaží hrát hodnou holku. V každém jejím

pohybu je něco, co člověku podsouvá hříšné myšlenky, a je zřejmé, že se vedle toho idiota drží zpátky.

To by mělo být trestné.

Zaslouží si, aby ji někdo konečně uspokojil všemi správnými způsoby, a čím dřív Landona pošle do prdele, tím líp. Potom se možná dostane ke slovu někdo, kdo jí dokáže nabídnout podstatně víc. Lhal bych, kdybych tvrdil, že jsem nad ní nikdy nepřemýšlel jako o holce, kterou bych opíchal. Rozhodně jsem ji nebral jako sestru nebo rodinu. Prostě to byla kočka, která měla kozy pěkně do ruky a zadek, kterým by mi pasovala do klína, zatímco bych ji šoustal zezadu.

Jenže tyhle představy nejsou příliš reálné. Ojet nevlastní sestru by byl pěkný průser. Fotr by mě rozčtvrtl.

„Všiml sis, jak před ní utíká?“ prohodí Dexter vedle mě.

Zvednu hlavu ve chvíli, kdy Landon mizí za rohem chodby. Peyton zůstane stát, jednu ruku zapřenou v bok a druhou sevřenou podél těla. Kdyby pohled dokázal člověka připravit o varlata, náš kapitán bude po zbytek sezony potřebovat speciální suspenzor.

Dex ji sleduje až moc dlouho. Lidé ho považují za chladného, protože se málokdy usmívá a ještě vzácněji vypráví, co se mu honí hlavou. Já ho ale znám celý život. Vidím, jak mu ztuhla čelist. Jak palcem přejíždí po hraně zapalovače, přestože jsme uvnitř a nemůže si zapálit. Landon ho sere víc, než je ochotný přiznat. Měli bysme s ním tahat za

jeden provaz. Je to náš spoluhráč, ale zároveň je to kretén a my ho nemůžeme vystát.

„Podívejte se na tohle.“ Zane nám před očima rozvine černý leták s bílou lebkou, červeným nápisem HALLOWEEN a souřadnicemi místa. Má se konat v lese za hranicí univerzitního areálu.

„Na halloweenovou párty nejdu,“ zavrčí Dexter.

„Je to párty v lese, ty kulturní barbare,“ opravím ho. „To je úplně jiný druh pařby!“

Zane ke mně stočí zelené oči.

„A podle toho, co jsme právě viděli, tam Peyton dorazí.“

„Myslíš?“ Dex to vysloví až moc rychle, potom si odkašle a zamračí se na leták, jako by ho hluboce zajímala kvalita tisku.

Peyton konečně vyrazí rychlými a našťvanými kroky opačným směrem. Koutek úst mi vystřelí vzhůru.

„Potíže v ráji,“ poznamenám pobaveně.

„Naprosto očividné potíže,“ souhlasí Zane. Pak leták složí napůl a pohledem přeskakuje mezi mnou a Dexterem. Ten výraz znám. Většinou předchází návrhu, který je buď geniální, nebo následující ráno vyžaduje kauci. „Všichni budou v kostýmech. Nikdo nebude vědět, kdo je kdo.“

Dex přestane hladit zapalovač a celý ztuhne, zatímco propaluje Zanea pohledem.

„A co?“ zeptá se, přestože mu to došlo stejně jako mně.

„A Peyton má ráda masky.“

Mezi námi se rozhostí ticho.

O jejich představách víme víc, než by Peyton považovala za bezpečné. Rozhodně se nám nesvěřila, ale před dvěma lety nechala otevřený notebook a ve své nekonečné moudrosti jsem klikl na složku, do níž jsem rozhodně klikat neměl. Ano, vím, že jsem kretén.

Nebyly tam její odvážnější fotky ani videa, jak jsem tehdy doufal, ale rozepsané povídky.

Lov v temném lese. Tři muži v maskách. Žena, která před nimi utíká, ačkoli přesně ví, že chce být chycena. Četl jsem sotva dvě stránky nahlas, než mi Dexter notebook vytrhl a seřval mě. Potom si text přečetl celý sám, údajně aby mohl zkontrolovat, jestli jsem něco nepochopil špatně.

Dodnes tvrdí, že šlo o důkladné ověření důkazů. Kecy! Možná si u toho vyhonil, protože nebudu lhát, měla to popsané fakt dobře. I já sám jsem si to dokázal živě představit.

Zane se o povídkách dozvěděl krátce nato a ten nápad se mezi námi usadil jako tříska. Nikdo z nás o něm dlouho nemluvil nahlas, protože mezi fantazií a skutečností je hranice, přes kterou se nedá přejít jen proto, že jsme nadržená hovada... a navíc je to moje a Dexterova nevlastní sestra.

Jenže Peyton na nás kouká tak, že mám občas pochyby, jestli ten příběh nepsala o nás. Když jsme všichni tři pohromadě, její pozornost klouže z jednoho na druhého a

tváře jí zrudnou, i když v místnosti není horko. Nikdy jsem se netajil tím, že jí čumím do výstřihu nebo na prdel. Když ten pohled nabízí...

„Masky,“ zopakuju a ta představa se mi okamžitě zavrtá pod kůži. „Chceš si s ní zahrát?“

„Chci jí dát přesně to, o čem si psala.“ Zaneův hlas zůstává klidný, ale je z té představy stejně nadrženej jako my ostatní. „Vyděsíme ji, obklíčíme ji a necháme ji, aby nám ukázala, co v ní je.“

Dexter se ani nepohne, jen znovu pohlédne k místu, kde před chvílí stála Peyton. Přitom pevně sevře čelisti.

„Nepozná nás?“ zeptá se s pohledem upřeným před sebe.

„To je podstata masky,“ připomenu mu. „Jinak je to jen předražená dekorace na ksicht.“

„Musíme si dát bacha. Vezmeme si tmavé bundy, rukavice. Nebudeme moc mluvit. V lese bude hluk a dost dalších lidí v kostýmech. Bude přesvědčená, že jsme cizí.“

Dex sevře zapalovač v dlani.

„Co přesně chceš dělat?“

Tentokrát nevtipkuju, protože za jeho otázkou slyším něco, co tam podle všeho neslyší Zane. Ani jeden z nás zatím nemluví o tom, co bude následovat, až párty skončí. Pro mě je to zakázaná a šílená hra, která mě láká natolik, že se mi při pouhé představě zrychluje tep a tuhne mi v boxerkách. A Zane

je na tom podobně. Chce Peyton, protože je krásná, žhavá a už dlouho si o tohle koleduje.

U Dextera je to jiné. U něj prostě nevím, co si myslí. Možná si to neuvědomuje ani on sám, ale Landon na něj nenáviděl dávno předtím, než mu k tomu Peyton dala jediný důvod. Kdykoli se jí někdo dotkne, Dex sleduje jeho ruce. Když se na večírku opije, hlídá každého, kdo s ní promluví. A když jsme v létě u bazénu a Peyton se objeví v plavkách mezi lidmi, nekouká se jen na ni, ale kontroluje, kdo další se dívá.

„To se ještě uvidí,“ odpoví Zane a ušklíbne se.

Dex pomalu přikývne. Neochotně, ale přikývne.

„Myslíte, že tam teda přijde?“ zeptá se.

„Samozřejmě, že přijde.“ Přehodím mu leták. „Harlow o téhle párty básní už týden. A jestli se Peyton pokusí vycouvat, klidně ji tam dotáhne za vlasy. Navíc po tom, co se právě odehrálo mezi ní a Landonem, pochybuju, že bude chtít strávit večer sama na koleji.“

Dexter papír zachytí a chvíli si prohlíží bílou lebku vytištěnou na jeho přední straně. Palcem přejede po černém inkoustu a zamračí se, když mu na prstu zůstane tmavá šmouha. Zane se mezitím rozpovídá o maskách, které zahlédl v obchodě nedaleko přístavu, a Dexter k němu konečně zvedne oči. Já jejich rozhovor poslouchám jen napůl a bezmyšlenkovitě sleduju déšť stékající po vysokých oknech studentského centra.

Představuju si Peyton, jak běží nočním lesem, zrychleně dýchá a pod botami jí praskají větve. Jak jí postupně dochází, že za sebou skutečně slyší něčí kroky a že se vzdálenost mezi nimi zmenšuje. Jenže pak se něco změní. Už neutíká proto, aby mu unikla. Utíká dál, protože chce, aby ji chytil.

Peyton po téhle hře touží už roky. Brzy zjistí, jestli skutečnost dokáže být stejně temná jako její fantazie.

Jen doufám, že Dexter chápe, do čeho se pouští. Protože jakmile ji jednou dostane do rukou, nemyslím si, že ji ještě někdy dobrovolně pustí. Stačí vidět, jak se na ni dívá.

Opolední trénink jen potvrzuje, že Dexter nedokáže dostat Peyton z hlavy. Už při rozbruslení mine přihrávku, kterou by normálně zachytil poslepu, a několikrát ho přistihnu, jak místo puku sleduje Landona.

Průsvih přijde při souboji u mantinelu.

Landon se dostane k puku o vteřinu dřív, ale Dexter do něj najede tak tvrdě, že ho pošle rovnou na led. Trenér okamžitě zapíská.

„Crowe!“ zaře přes celou halu. „Jestli chceš zabít vlastního kapitána, počkej aspoň do konce sezony.“

„Pokusím se.“ Dexter od Landona pomalu odjede.

Jenže Landon už je zpátky na nohou. Dojede ho a strčí do něj oběma rukama.

„Co máš, kurva, za problém?!“ zaře ten idiot.

„Ty jsi můj problém!“ Dexter se k němu otočí.

To už se rozjedu k nim. Zane s ostatními spoluhráči dorazí z druhé strany a zastaví Landona, zatímco já chytnu bráchu za rameno a odstrčím ho směrem ke střídačce.

„Můžeš ho přestat provokovat aspoň během tréninku?“ zeptám se, když jsme dost daleko.

Dexter si stáhne helmu a ani se na mě nepodívá.

„Uklouzl.“

„Jel rovně. Ty ses za ním táhl přes půl pásma.“

Konečně ke mně stočí oči. Zatne čelist a hřbetem dlaně si otře pot z čela.

„Tak je to debil, co neumí ani bruslit.“

Zavrtím hlavou a nechám ho být. Je evidentně podrážděný. Dexter se posadí na úplný konec střídačky, zatímco Landon na druhé straně ledu pořád něco vztekle vysvětluje Zaneovi. Ten ho nakonec pustí a přijede ke mně.

„Jestli je pustíme do šatny současně, budeme potřebovat vyčistit odtok.“

Podívám se na něj a ztěžka si povzdechnu.

Po tréninku Landon zmizí dřív, než si stihneme sundat brusle. Dexter se převléká mlčky. Na mobilu mu svítí zpráva od Peyton, ale když se přiblížím, otočí displej dolů.

„Ona ti píše?“ divím se.

„Hmm, ale nic důležitýho. Jdu ven.“ Vstane a přehodí si tašku přes rameno.

Najdeme ho se Zanem za stadionem pod kovovou stříškou. Déšť bubnuje do plechu a studený vítr žene vodu přes parkoviště. Dex si zapálí, nabídne krabičku Zaneovi a mně ji podá až jako poslednímu.

„Potřebujeme ty masky,“ připomene Zane.

„Vím, kde je mají.“ Ukážu jim fotky v telefonu. Lebky s pohyblivou čelistí, matný povrch, dost místa pod kapucí. „Obchod s filmovými rekvizitami v Gastownu.“

Dex si obrázek přiblíží.

„Kolem očí je vidět moc kůže.“

„Bude tam tma a pro jistotu si tam nalepíme síťku,“ řekne Zane. „A změníme hlasy.“

„Nebudeme mluvit víc, než je nutné,“ rozhodne Dex a potáhne z cigarety.

„To pro tebe nebude žádná změna,“ poznamenám a rozřehtám se. On totiž celkově není moc výřečný.

V obchodě strávíme téměř hodinu. Prodavačku s fialovými vlasy by v životě nenapadlo, proč tři kluci potřebují stejné lebkové masky. Pravděpodobně si myslí, že jdeme slavit halloweenskou noc, ale to je pravda tak napůl.

Když konečně vybereme masky, zamíříme do nákupního centra na okraji Vancouveru, kde ještě potřebujeme sehnat rukavice a několik dalších drobností. Zane si zkouší přezky, zatímco já najdu umělou krev a několika kapkami potřísním Dexterovu masku.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Lovci** .

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.